

ENTREVISTA

. . .

Gabriel Oliver**President del Consell Social de la UIB****EL CONSELL SOCIAL DE LA UNIVERSITAT,
AQUEST GRAN DESCONEGUT**

El senyor Gabriel Oliver, que fou Conseller de Sanitat i Seguretat Social del Govern Balear durant deu anys, és l'actual President del Consell Social de la Universitat de les Illes Balears. El Sr. Oliver considera que aquest consell és el gran desconegut, no tan sols per part de la societat en general, sinó també per la mateixa comunitat universitària. L'entrevista que ens ha concedit, servirà per conèixer l'important paper que aquest òrgan té assignat (la supervisió de les activitats de caràcter econòmic de la Universitat i de la rendibilitat dels seus serveis), així com les opinions del seu president sobre qüestions que PISSARRA li ha plantejat.

PISSARRA.- Quin és el grau d'implicació de la UIB en la societat balear?

Sr. Oliver.- Pel poc temps que fa que ha començat a funcionar aquesta universitat, a principis del 80 pràcticament, crec que sí que hi està implicada i que la societat coneix prou bé la UIB. Però no només sap de la seva existència; pens que la UIB té, avui, un pes específic dins la societat. La nostra feina des del Consell Social és fer de pont entre la universitat i la societat. No saltres, però, som els grans desconeguts; fins i tot per part del món universitari.

El Consell Social, que també és molt jove -més que la mateixa universitat-, es va fundar per la LRU (1983). La composició és prou àmplia, amb una representació bastant extensa de la societat: representants del Parlament, representants de l'Ajuntament, del món empresarial, del món sindical. Dues cinquenes parts representen el món universitari: el rector, el gerent... La resta, és representativa de la societat en sí; cap dels membres restants pot tenir altre tipus de vinculació amb la universitat.

PISSARRA.- Una vegada assumides les competències universitàries, creieu que són suficients els recursos públics que disposa la nostra universitat?

Sr. Oliver.- Els diners no són mai suficients. Hem de pensar però que la Comunitat Autònoma ha estat molt generosa amb la Universitat. L'any 96 les transferències del Ministeri cap a la UIB foren d'uns 3.050 milions i l'any 97 seran de 4.500, dels quals crec que 4.300 en gestió directe.

De cop i volta s'ha rebut un increment de mil milions més que l'any passat i, encara que no ho sembli, no és fàcil gastar bé una quantitat tan important

Això és ser molt generós, però també implica la forta responsabilitat d'administrar bé aquests diners. De cop i volta s'ha rebut un increment de mil milions més que l'any passat i, encara que no ho sembli, no és fàcil gastar bé una quantitat tan impor-

tant. L'equip rectoral ha assumit aquesta responsabilitat. Clar que a la Universitat li fan falta instal·lacions, arreglar edificis, fer-ne de nous, no només consolidar els estudis que té sinó que crec que s'ha d'anar a qualque nova titulació. Tenim una universitat encara incompleta i la societat balear demanda noves titulacions a més de les que ja hi ha.

La Conselleria està a punt de presentar un estudi sobre quina és la demanda estudiantil de titulacions.

Per altra part, el Consell Social en uns dels darrers plens, que va comptar amb la presència del Conseller d'Educació Joan Flaquer, va aprovar de fer un estudi conjuntament amb la Conselleria sobre noves titulacions amb quatre punts definits: Tenir en compte la demanda estudiantil, la demanda de la societat, les possibilitats econòmiques i les noves tecnologies.

PISSARRA.- Creu que la Universitat hauria de tenir altres fonts de finançament?

Sr. Oliver.- Sí, és clar que sí, i és com-

petència del Consell Social la recerca dins la societat de noves fonts de finançament. De totes formes no hem d'esperar que aquesta ajuda sigui il·limitada. Per part nostra, una de les primeres coses que hem proposat, des que jo estic en el Consell Social, és de posar en marxa la Fundació Universitat-Empresa, fundació integrada per membres proposats conjuntament per la Universitat i pel Consell Social.

La fundació cerca nous finançaments. Tinguem en compte, però, per evitar equívocs, que una de les fundacions d'aquest tipus que millor funciona a Espanya és, probablement, la Bosch i Gimpera, de Barcelona, que arriba a aportar fins al 10% del pressupost de la seva Universitat. Aquest és el sòtil existent. Nosaltres, com és lògic, encara no arribam ni molt manco a aquest percentatge.

El Consell Social a principis de juliol va organitzar una taula rodona precisament amb aquesta finalitat. A aquesta taula rodona hi participaren: Feliciano Fuster, president d'ENDESA; el president del Consell Social de la Universitat Autònoma de Madrid, José María Fluxà; Eugeni Aguiló, degà de la facultat d'Econòmiques de la UIB; Francesc Santacana, director general de la Fundació Bosch i Gimpera; entre d'altres. Es va proposar aquesta taula rodona per estudiar si la Fundació podia esdevenir el braç executor del Consell Social i de la Universitat. Allà es varen plantejar temes com aquests: realment els graduats de la universitat responen a les necessitats de les empreses? Quan s'acaba a la Universitat, s'està preparat per entrar en el món empresarial, o bé es necessita ja un reciclatge?

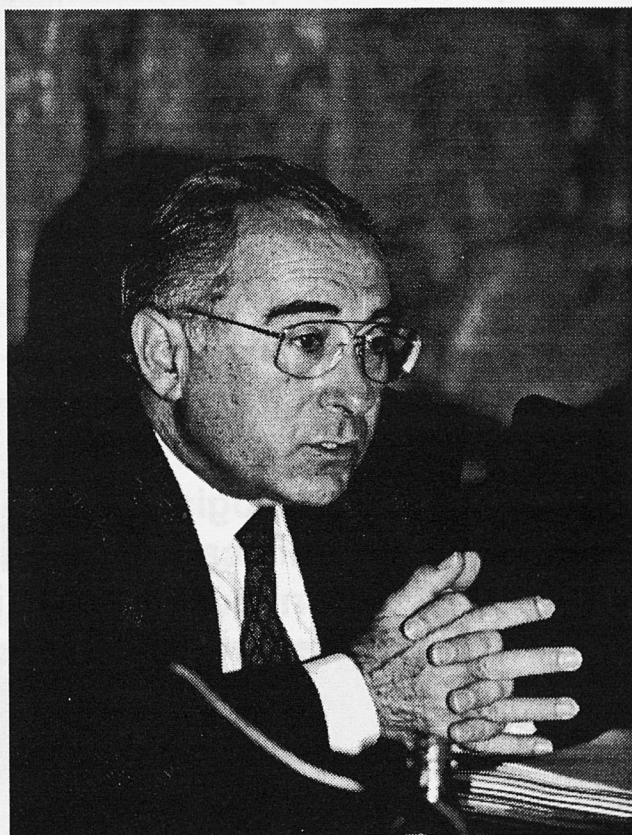
Les empreses han de poder dir quines són les seves necessitats i la Universitat les ha de conèixer i adaptar-s'hi.

Un altre tema que també es va plantejar en aquesta taula rodona és el de l'ensenyament de postgrau. Creim que la Universitat no s'ha de limitar només a donar la formació de pregrau, sinó que s'hauria de definir com un

ment de postgrau. Creim que la Universitat no s'ha de limitar només a donar la formació de pregrau, sinó que s'hauria de definir com un

Jo pens que sempre és millor tenir aturats universitaris que aturats analfabets

centre d'actualització permanent del saber i, d'aquesta manera, organitzar màsters, cursos de reciclatge, etc. per tal que els professionals puguin tenir aquesta actualització permanent.

Ja es comencen a fer pràctiques a empreses a fi que l'universitari no surti d'aquí sense saber res de les empreses. El món empresarial amb això sí que respon molt bé i aquestes sortides són necessàries per tal que els universitaris coneguin una mica el món laboral per quan s'hi hagin d'integrar. Per ventura, una altra bona sortida seria que en lloc d'aspirar, com s'aspirava ara, que tot universitari trobi una bona ocupació, fomentar més l'esperit empresarial i que siguin ells els que provin de fundar les seves

petites empreses. No esperar que un altre s'aprofiti o els faci servir per donar rendiment a una empresa; que siguin ells els futurs petits empresaris. Possiblement seria una sortida a aquest gran nombre d'estudiants que hi ha. Jo pens que sempre és millor tenir aturats universitaris que aturats analfabets.

Un altre repte que té la Universitat és el d'atendre adequadament el gran nombre d'estudiants que té actualment (14.000 aprox.) Hi ha lloc per a tots?. Aquest és un gran problema.

PISSARRA.- De manera paradoxal, entre els membres que formen el Consell Social de la màxima institució educativa de les Illes no hi ha representació de l'STEI, el sindicat majoritari de l'ensenyament. Estaria el seu president a favor d'una modificació de la llei que permetés que l'STEI estigués present en el Consell?

Sr. Oliver.- La modificació de la llei no és competència nostra. De totes formes, la llei diu clarament que hi ha d'haver una representació empresarial i sindical, i això és d'obligat compliment. No posa altres condicions més que les 2/5 parts són representants de la universitat i que dins la representació social hi ha d'haver representació sindical i empresarial, forçosament. Ara bé, la pugna sindical entre els grans sindicats i els sindicats sectorials ha existit sempre, jo la conec prou bé per-

què l'he viscuda com a metge. Efectivament, sembla que són els sindicats de l'ensenyament els que coneixen millor el tema, però, per altra part, les grans centrals sindicals ens acusarien de corporativistes i de sindicats de «corte medieval», com els gremis. En aquest cas, crec que l'STEI és un sindicat que coneix prou bé la problemàtica, com també la coneixen els altres. Hem de tenir en compte que el Consell Social és una representació de la societat en general, no solament del món del professorat,

ni d'alumnat, tot al contrari. Això no ho hem de perdre de vista.

PISSARRA.- Sr. President, donada l'estreta vinculació existent entre el sistema educatiu universitari i el no universitari, ¿estariu a favor de l'establiment d'un fons econòmic dotat per la Conselleria d'Educació i la UIB que permetés que els treballadors i treballadores de l'ensenyament poguessin gaudir d'unes ajudes de formació equivalents, com a mínim, a la quantia de la seva matrícula?

Sr. Oliver.- La matrícula gratuïta, en definitiva... Jo amb això discrep. Estic a favor d'una política àmplia i molt dotada de beques, però beques guanyades bé per ser els millors estudiants, bé per falta de possibilitats econòmiques..., algun repte hi ha d'haver. No acab d'entendre que hi hagi d'haver privilegis de classe; estam dins una societat que aboleix cada vegada més aquests privilegis. Estic a favor d'una política d'ajudes, de beques, però no de privilegis. En aquest cas, els treballadors de la sanitat tampoc haurien de pagar la seguretat social.

Si tenir practicants als centres no és obligatori i, a més hi ha una compensació econòmica, pens que ja està bé. Sempre es pot pensar que aquesta compensació econòmica podria ser emprada per matricular-se, dic jo. És evident que tota feina s'ha de pagar. El professorat ha de tenir unes compensacions, ha de poder accedir a millorar els seus estudis. Si aquesta retribució es vol donar en espècies, podria ser part de la matrícula que han de pagar els que volen estudiar o bé diners, perquè el que no estudia també té dret a una compensació.

PISSARRA.- Després de la transferència de competències a la nostra comunitat, quina orientació hauria de tenir la UIB, segons el seu Consell Social?

Sr. Oliver.- Com més autonomia tinguem, més responsables serem; responsables dels

nostres èxits, de les nostres accions i dels resultats. Jo som partidari d'aquesta responsabilitat. Si ens han donat autonomia universitària, els resultats que obtinguem seran cada vegada més culpa nostra; més responsabilitat de la Universitat en si mateixa que s'ha de marcar uns objectius; de la societat i del govern que també ha de marcar i ha d'ajudar a marcar uns objectius. Al menys hem de tenir la llibertat de poder equivocar-nos nosaltres mateixos, no equivocar-nos perquè ens ho diguin. Aquest ús de la llibertat, de poder-nos equivocar o encertar-la sempre és molt positiu. Ara no depenem de Madrid, ara que ja no tenim les crosses, hem d'intentar aprendre a caminar tots sols. □

Gabriel Oliver (Palma, 1934) és doctor en Medicina i Cirurgia per la Universitat de Saragossa (1996). En l'exercici de la seva professió de metge ha estat Cap de Servei d'Otorinolaringologia de la Creu Roja de Palma, també en el Centre Regional d'Oncologia i de l'Hospital de Son Dureta. Ha publicat diversos treballs sobre «Melanomas en ORL», «Tumores de cavum»... És acadèmic de la Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia de Palma.

Fou Conseller de Sanitat i Seguretat Social del Govern Balear, 1983-1993

Des del maig de 1994, és el President del Consell Social de la Universitat de les Illes Balears.

**Psicologia
clínica i
formació**

C/ Metge Josep Darder nº 19, 2º B

Tel. 27 61 51

07008 PALMA DE MALLORCA

**INTERVENCIÓ PSICOLÒGICA
EN ADULTS I NINS**

**A CARREC DE PSICOTERAPEUTES
ESPECIALITZATS**